

NS Spravodaj

NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org

#1126

13.10.2024 (135)

Adolf Hitler: Milovaný führer

Časť 3

Adolf Hitler: Vedúci osobnej obety

Michael Storm

Národný socializmus, ako každé revolučné hnutie, je poháňaný *osobnými obeťami*. Naše hnutie je jedinečné v tom, že náš vodca nielenže dal príklad osobnej obety počas boja o moc, ale robil to počas celého svojho života.

Keď bol Hitler ešte len mladík, prepísal svoj sirotsky dôchodok na svoju mladšiu sestru Paulu a potom sa vydal na vlastnú päsť, aby prežil v nepriateľskom svete, kde si musel horko-ťažko vydobýjať každodenný chlieb. Tento raný príklad uprednostňovania potrieb iných pred sebou samým bol v jeho živote stály.

Počas prvej svetovej vojny zdieľal Hitler všetky útrapy obyčajných vojakov. Jeho pluk na fronte krvácal do biela. Keď sa jeho sila zmenšovala, každý muž bol vyzvaný, aby robil viac. Nikto nikdy neurobil viac ako Hitler. Neustále sa dobrovoľne hlásil na dodatočné úlohy, bral tie najnebezpečnejšie úlohy a

desiatkykrát len o vlások unikol smrti. Zdalo sa, akoby len svojou vôľou dokázal priniest Nemecku víťazstvo. Keď nastal čas, aby odišiel na zaslúžený odpočinok alebo dovolenku, odmietol a namiesto toho ju poskytoval ženatému mužovi, aby mohol tráviť čas doma s rodinou.

Po tejto rane do chrbta a ponižujúcej porážke Nemecka Hitler prisahal, že zvyšok svojho života zasväťí tomu, aby sa Nemecko stalo veľkým a zrušilo zlú Versaillskú zmluvu. Počas týchto rokov boja spoznal ešte väčší nedostatok ako v mladosti.

Jeho osobný šatník bol taký ošumelý, že jeden člen strany mu musel darovať oblek, aby sa mohol stretnúť s veľkými priemyselníkmi. Nielenže žil skromne, aby každá marka mohla ísť do boja, ale musel sa vzdať aj svojho sna stať sa niekedy (aspoň si to vtedy myslel) umelcom alebo architektom.

Materiálne výhody neboli jedinou obeťou, ktorú strana od svojho vodcu požadovala. Hitler často nariekal, že si nemôže užívať krb a lono vlastnej rodiny, pretože sa nemôže oženiť, keďže je ženatý s celým Nemeckom. Ešte horšie bolo, že vedel, že nikdy nemôže spoznať radosť z otcovstva, pretože by to bolo nespravodlivé voči jeho deťom, t. j. bremeno nasledovania jeho šľapají by bolo pre ne príliš veľké.

Keď si vojna vynútila Nemecko, musel sa fűhrer vzdať svojho sna o obnove miest. Potom si obliekol uniformu a odmietol ju vyzliecť, kým sa nedosiahne víťazstvo. Pracoval nepretržite a vždy mal viac a viac práce. Jeho hlavný štáb, "vlčí brloh" v Rastenburgu, bol zakopaný v močaristom lese, ktorý bol v lete príliš horúci a v zime príliš studený. Jeho zamestnanci ho považovali za neradostnú úlohu a nevedeli sa dočkať, kým ich preložia do Paríža alebo Berlína a nechajú Vűdca za sebou, aby sa usiloval o Nemecko bez zábavy, jasných svetiel a sladkých plodov víťazstva.

Na jar 1945 sa Hitler vo fűhrerovom bunkri na pár minút oddelil od vojenských konferencií, aby obdivoval modely veľkolepých národnosocialistických miest, o ktorých vybudovaní po vojne sníval, hoci veľmi dobre vedel, že ich nikdy za svojho života nepostaví.

Keď na mesto začali padať sovietske granáty, povedal generálovi Waffen SS Leonovi Degrellemu, že keby mal syna, chcel by, aby bol ako Degrelle, ale že Degrelle si musí spolu s plukovníkom Hansom-Ulrichom Rudelom zachovať život, aby svojím hrdinstvom inšpirovali budúcu nemeckú mládež. Fűhrer si povedal, že prinesie najvyššiu obeť pre Nemecko a neutecie, ale bude bojovať s nepriateľom až

do konca, a potom pripraví kapitalistov a bolševikov o ich židovské potešenie, že ho nielen postavia pred súd, ale aj zmrzačia jeho telo, a tak bojoval, až kým "Untermenschen" neboli len pár metrov od neho, a potom odletel do Valhally.

Adolf Hitler bol človek, ktorý obetoval celý svoj život pre svoj národ. Veľká cnosť je vnútornou charakteristikou národného socializmu, t. j. obetovanie sa jednotlivca pre väčšie dobro. Preto má jeden národný socialista hodnotu sto demokratov alebo republikánov. Práve to nás robí takými silnými a obávanými.

Ako mladý búrlivák som pracoval 48 hodín týždenne v miestnej továrni, celú svoju výplatu som venoval strane, upratoval som ústredie, obsluhoval stôl, zbieral podpisy pod petície, varil jedlo, robil rozhovory pre televíziu a raz za čas som sa pobavil v pouličnej bitke so spodinou zeme. Väčšinu "pocitivých" národných socialistov bolo ťažké nájsť, keď prišiel čas na prácu alebo darovanie nejakých skutočných peňazí. Nie je prekvapujúce, že ich všetkých z hnutia vyradili nie vyhrážky smrťou alebo bombami, ale nedostatok presvedčenia o národnom socializme. Chceli sa "zabávať" a žať slávu z dôstojných obetí iných súdruhov. Títo trúfalci rýchlo opustili stranu a zakaždým, keď to urobili, nás to posilnilo.

V porovnaní s obeťami nášho Vôdca sú moje peniaze, pot a krv len nepatrnou obeťou. Naše hnutie je však dnes plné súdruhov, ktorých obeť z nich robia hrdinov: skutoční národní socialisti ako Reinhard Sonntag, ktorý len pred niekoľkými rokmi položil svoj život, a Gottfried Kuessel, ktorý je vo väzení už viac ako dva roky (a hrozí mu ďalších osem rokov väzenia), ako aj mnohí, mnohí ďalší, ktorých z bezpečnostných dôvodov nemôžeme menovať, ale bez ktorých by ste dnes nedržali v rukách tieto noviny a nečítali tento článok.

My, národní socialisti, posudzujeme muža alebo ženu len podľa jediného kritéria sily, a to podľa toho, koľko *obetuju* pre víťazstvo. To, akí sú múdri (alebo si myslia, že sú), akí sú bohatí, akí sú dobrí bojovníci, ako o sebe tvrdia, alebo koľko piva dokážu skonzumovať, to všetko nič neznamená... len to, *koľko človek obetuje zo seba!*

Každý z nás - vrátane *teba a mňa* - si musí položiť túto kľúčovú otázku!

Heil Hitler!

Začiatok

Táto správa o poslednom boji vodcu v prvej svetovej vojne vyšla v časopise *Der Schulungsbrief* v marci 1934. Napísal ho Kurt Jeserich a je založený na informáciách od Hitlerovho vojnového druhu Ignatza Westenkirchnera, ktorý sa v 30. rokoch vrátil z Ameriky do Nemecka.

Veľká smrť stoná po celom Flámsku. Obrnená smrť je všade. Tomu sa počas obrannej bitky v roku 1918 chveje zem. Oheň sa valí cez strielne a zákopy. Anglické jednotky zlyhávajú pri útoku proti výšinám Moche, neďaleko Comines. Americké útočné jednotky sa rúcajú proti hŕstke vreciek poľnej sivej bojovej vôle. Tankové kolóny sa na smrť rozbíjajú o skalú nemeckého hrdinstva.

Uprostred rachotu guľometnej paľby hučia húfnice, delostrelectvo, míny a náboje z potápajúcich sa lietadiel. Krv hnojí zem, ktorá páchne pušným prachom a v ktorej mŕtvi nenachádzajú pokoj ani po smrti. Z hôr obetí osud vytvára pomník hrdinstva a strašnej agónie takmer zúfalého ľudstva.

Svet sa zaprisahal v nenávisti. Zničenie! skaza! kričí z horúcich hlavní svojich diel.

Taká bola aj predná časť!

Roztrúsení v zákopoch a zákopoch ležia hrdinovia pluku Zoznam so samopalmi a puškami, zatlačení do brázd rozrytej zeme; krvácajú, ale stále bojujú, nadávajú, ale neustupujú!

Večer 19. októbra 1918 sa prehupne nad smrteľne zranenou krajinou Flander. Smrť však stále nespí. Stále sa mihá, žltočervená a zúriaca, materiálny bojový oheň. Vojaci sú vyčerpaní, mokří a pokrytí blatom, unavení a hladní. Jednotliví muži sa dvíhajú zo zákopov a narýchlo sa potácajú od diery po granáte smerom do tyla: nosiči potravín! A nepriateľ zdvojnásobuje svoju paľbu.

Traja mušketeri, bežci zo štábu pluku, pretekajú so smrťou. Kdesi vzadu je opustený delostrelecký bunker. Práve tam má stáť poľná kuchyňa. Postupujú, skok za skokom, cez krupobitie olova.

Medzi frontovými líniami žiaria strašidelné svetlá farebných rakiet. Potom konečne nájdú delostrelecké granáty a prázdne debny od nábojov. Poľná kuchyňa bola dosiahnutá. Traja mušketeri si s úľavou vydýchnu.

Ale nepriateľské batérie opäť zúria. Náraz za nárazom, chvejúce sa záblesky trhajú fontány zeme. Drevo a kusy ocele vyletia spolu s bahnom a padajú na strechu bunkra. Prechádza štvrťhodina za štvrťhodinou. Teraz je nemožné vrátiť sa na front. Vojaci sa krčia a čakajú v bunkri. A napravo i naľavo, pred nimi i za nimi zúri v oceľovom kúpeli účinok najstrašnejšej techniky ničenia. Traja bavorskí mušketeri sú svojvôľou delových hlavní uväznení v zemnej diere; ich život už nezávisí od hrdinského činu a vlastnej vôle, skôr len od nezmyselnosti náhody a od poslušnosti neznámych delostrelcov za nemeckými delami, ktorí sa snažia zraziť anglických protivníkov.

Takéto hodiny na fronte Veľkej vojny si vyžadujú skutočných mužov. A ak mnoho vojakov sedelo s hrôzou a zúfalstvom, ktoré mu dýchali na krk, tu v polozasypanom bunkri pri Moche vo Flámsku sedel v tejto noci 19. októbra 1918 jeden, ktorý toto zúfalstvo zvládol, desiatnik, bežec, chovateľ, dobrý kamarát. Prekonal v sebe to, čo často desilo ostatných. Už štyri roky stál na fronte. Tu vo Flámsku raz zažil svoj krst ohňom. Odvtedy prešiel núdzou a smrťou v duchu dobrovoľnosti svojho hrdinstva. Bayerriwald, Wytschaete, La Basse, Fromelles, Somme, Bapaume, Soissons, LaFontaine - to boli veľké bitky, ktoré zažil. Keď si všetci zúfali, on zostal pevný; keď ostatní nadávali, on mlčal. Keď sa oni zrútili vyčerpaním, on si splnil svoju povinnosť. Áno, robil viac než len svoju povinnosť: často zasiahol za kamaráta a - na jeho mieste - sám riskoval smrť v pekle bitky. Bežci pluku vedeli o jeho iniciatíve - vpred, vpred - vždy, keď išlo o to, dostať rozkazy na front cez zátarasy. Keď sa pripravoval na skok z úkrytu, obklopený zúrivosťou ničenia, jeho hlas znel pevne: "Teraz do toho!" Nezdalo sa, že by mal nejaké nervy, a keď ostatní stratili nervy, pozrel na nich svojimi veľkými, jasnými očami a oni sa opäť upokojili a bojovali ďalej.

Keď s nimi trávil tie vzácne, pokojné hodiny za frontom, nadšene hovoril o svojej láske: vlast! Hovoril o istote víťazstva a o osude, ktorý Nemecko jedného dňa bude mať, pretože má za sebou osud, ktorý inak mať nemusí.

Nerozumeli mu, krútili hlavami, keď takto hovoril. Napriek tomu v jeho slovách vycítili čosi ako veľkú pravdu. To v nich vyvolávalo strach a bezmocnosť a spôsobovalo smiech.

"Jedného dňa, oveľa neskôr, ma pochopíš!" hovorieval vtedy zvyčajne. Často tieto rozhovory ukončil poplach, príkaz na novú misiu. Potom stál opäť na svojom stanovišti, desiatnik, bežec.

Teraz tu všetci traja sedeli spolu v rozbitom bunkri. Hodina za hodinou plynula.

Potom sa náhle, dlho očakávaný záblesk explodujúceho granátu vrazil do bunkra. Detonácia vrhla mužov na zem, ochromila ich hrôzou a vyvrhla zeminu. Bol to priamy zásah do vchodu bunkra. Všetko sa odohralo v zlomku sekundy.

Potom sa v neviditeľnom oblaku priplazila diabolská hrôza vojny v našej civilizovanej ére: plyn!

Zatiaľ čo sa na frontovej línii odohráva ďalší útok, muži v bunkri tu bojujú proti tej rozkladnej smrti, ktorá rozožiera pľúca a oči. Na fronte zúri útok. V bunkri pokračuje nekonečná noc...

Za ranného súmraku sa na obväzisko potkýna desiatnik. O niekoľko dní neskôr sa nemocničný vlak rúti smerom do vlasti. V železničnom vagóne, vedľa postrieľaných bojovníkov, sedí slepý vojak, včerajší bežec, braček.

Ten, kto v nekonečných bojoch nedoviedel zdravými očami ďalej ako na svoj sektor zákopu a na malý kúsok diery po granátoch, na ktorom sa smrť márne snažila uloviť jeho život a jeho rozkazy pre bojujúce jednotky, ten - slepý - teraz vidí. Okolo neho je noc, ale v jeho srdci žiari sláva posvätného stávania sa a on, slepý, teraz jasne vidí vo svetle tohto plameňa nekonečné priestory svetových udalostí, ktoré sa začali krvou a krvou sa aj skončia. Vidí osudovú túžbu svojho ľudu, vidí utrpenie a biedu celého sveta. Áno, vidí cestu k spásu!

A zatiaľ čo červené davy plujú na ríšsky erb, zatiaľ čo vzburá rozvíja handry slobody, v tomto mužovi dozrieva vôľa: krv tejto vojny nemala tiecť nadarmo. Víťazný veniec lepšieho víťazstva - Nemecko ho jedného dňa vztýči na zástavy svojho nového ľudu!

To bola tichá prísaha slepého vojaka, a tak sa 9. novembra 1918 v nemocnici v Pasewalku začali písať dejiny národnosocialistického hnutia.

Jeden muž odtiaľ odišiel a stal sa bubeníkom a všade, kde z ľudí vytvoril nových Nemcov, zdvihli ruku na znak svojej novej viery, tak ako predkovia zdvihli kopiju, keď vítali svojho kráľa, führera.

Adolf Hitler v prvej svetovej vojne

Frontoví súdruhovia (1914-1918) Vôdcova správa

Jeden muž vezme dvanásť väzňov

10. októbra 1914 1 odišiel na západný front s plukom "List", ku ktorému patril aj Hitler. Naším prvým sektorom bolo Flámsko. Ale až v roku 1916, počas urputných materiálnych bojov, som sa osobne stretol s Adolfom Hitlerom. Obaja sme dovtedy prešli vojnou bez zranení. Jedného večera sme sa obaja nachádzali na opustenom delostreleckom postavení, keď nepriateľ začal prudko a divoko strieľať. Potom nám "naservírovali" plyn. Celú noc delostrelectvo búšilo do našej pozície. Mysleli sme si, že sme to prežili v poriadku, až do svitania, keď sme sa dozvedeli, že Hitler stratil zrak. Sám povedal, že nevidí, a držal si ruky pred boľavými očami. Potom ho odviezli do poľnej nemocnice v tyle.

Jasne si spomínam na jednu udalosť, ktorá svedčí o Hitlerovej osobnej odvahe vo vojne. Bolo to v Epagny. Počas postupu musel Hitler ako posol prejsť cez zalesnený svah, ktorý obsadili francúzski vojaci odrezaní od svojej jednotky. Vrcholky ich prilieb trčali nad vrcholom zákopov. Adolf Hitler ich spoznal cez poľné okuliare, schmatol pištoľ a rukou urobil znamenie smerom dozadu, akoby sa za ním blížili jeho kamaráti. Vyhnať dvanásť francúzskych vojakov z ich pozícií a odviezol ich späť na naše veliteľské stanovište.

Hitler často osamote hovoril o politickej budúcnosti Nemecka. Predovšetkým sa obával rozdelenia ríše na mnoho malých štátov. Početné nemecké malé štáty prirovnával k papierovým hoblinám, ktoré mal jednotlivo priviazané na šnúrke. Hovoril, že jeden vietor by ich mohol rozfúkať. Ak by ich však človek zviazal všetky do zväzku, potom by s nimi nepohol ani silný vietor. Aj ten najjednoduchší človek z nás pochopil, čo chcel povedať.

Ignaz Westenkirchner

V bitke o materiál

Západná armáda dostáva posily, pretože známe jednotky na východe boli uvoľnené. Čo to znamená, môže posúdiť len ten, kto tu roky stál v bubnovej paľbe materiálnych bojov, ten, kto - pokrytý zaschnutým blatom a krvou - cíti bodanie v pľúcach, ktoré prichádza od jedovatého plynu, a ten, kto deň čo deň - rany roztrhané šrapnelom sotva zjazvené súperí so smrťou cez delostreleckú clonu a

dychtivo pije plnými ústami kávu alebo jedáva suchú kôrku chleba, akoby to bol ten najlepší koláč.

Záložný peší pluk 16, nazývaný "List", v zostave 6. bavorskej záložnej divízie bojuje pri Soissons, hoci nebol doplnený, je vyčerpaný krvou a muníciou, sedem týždňov nemal čerstvé oblečenie, je vyčerpaný z nútených pochodov, premočený od dažďa a túži po odpočinku. V skutočnosti sa vyčerpali bojom, ale v skutočnosti sú rezervou za pravým krídlom siedmej a prvej armády.

A v skutočnosti stoja večer 26. mája v predných líniah pravého obchvatu a teraz majú valcovať nepriateľa. Z Ailette sa pozerajú na riekou Aisne. Ich veliteľom je Anton von Tubeuf, major. Je deviatym veliteľom pluku a už päť dní velí "listérom". Nesie so sebou ostatné jednotky divízie cez slávny a neslávne známy Chemin des Darnes.

Celý pluk pri behu a boji kýcha, pretože zem je husto pokrytá plynom, ktorý vypúšťa delostrelectvo. Sú tu strmé hrebene, členité výšiny a "miesta tanca čarodejníc" rozryté šrapnelmi a nábojmi s vytrhanými koreňmi stromov a konármi trčiacimi z vypálenej zeme. Treba nad ne dvíhať mínomety, guľomety a muníciu, aby ich bolo možné umiestniť do pozície. A vo vzduchu neustále surnie a sviští rozžeravené železo všetkých veľkostí a tvarov. Telefonické spojenie zo štábu pluku na prápory a medzi prápormi je nemožné. Pokiaľ ide o oznamovanie rozkazov, posol vládne nesporne. S takmer snovou istotou sa ženie a vyskakuje z krátera a zadychčaný prelieta medzi detonáciami so stúpajúcimi fontánami ocele, ohňa, zeme a dymu cez diery, trámy a mŕtvoly, v pekelnom hukote sršňového hniezda oceľou pokrytých nábojníc. Ak sa mu nepodarí dostať správu alebo rozkaz cez horiaci zmätok smrti k správne muži, celá operácia ide do kelu a železná vôľa tohto postupujúceho klinu bočných bojovníkov sa zrúti neúspechom. Popri veliteľoch teraz nesie osud a výsledok tejto bitky vo svojej hlave, vo svojej kapse, vo svojich schopnostiach a vo svojej odvahe.

Päť dní trvá divoká vojna vo všetkých svojich prejavoch a - ako tak často predtým a tak často potom - najneúnavnejší, najodvážnejší, najneohrozenejší posol pluku beží, skáče, hlási sa, prijíma rozkazy a uháňa od štábu k bodu, od práporu k veliteľovi.

A po piatich dňoch pluk prešiel 23 kilometrov nepriateľského frontu, odvážne ho prelomil a podľa doterajších počtov vzal 400 zajatcov, 16 diel, 100 guľometov, štyri nákladné autá, 15 muničných vozov a sapérsky tábor.

"Popri úspechoch jednotlivých veliteľov treba hlavnú zásluhu na žiarivom prevedení útoku pripísať spojárom pluku," takto sa vyjadril veliteľ R.I.R 16, zvaný "List", Anton von Tubeuf.

Dňa 1. júna 1918 je pluk vyznamenaný tým, že jeho veliteľ dostáva vojenský rad Max-Josefa. A 4. augusta nový držiteľ Military-Max-Josef-Order von Tubeuf umiestňuje na hrud' desiatnika Adolfa Hitlera Železný kríž I. triedy, najvyššie a pre bežného vojaka v zákopoch najzriedkavejšie udeľované vyznamenanie.

W. L. Diehl

Priamy zásah veliteľského bunkra

Okolo poludnia prinášajú poslovia nové rozkazy na útok. Opäť je tu Adolf Hitler, neochvejný a neúnavný vo výkone svojej nebezpečnej povinnosti. Často dobrovoľne preberá najťažšie úlohy za toho či onoho spolubojovníka, a to až do predných línií pod ťažkou paľbou.

Okolo 1:30 sa začína druhý útok s delostreleckou podporou. Strašné sú straty tých, ktorí sa rútili cez otvorený terén. Len niekoľkým sa podarí s bajonetom v ruke preniknúť do prvých nepriateľských zákopov a vziať zajatcov. Ďalej sa už nedostanú. Márne sa druhý prápor snaží prísť na pomoc kamarátom ďalej vpredu. Veliteľ, záložný poručík Schubert, padne už počas prvého útoku.

Teraz veliteľ pluku podplukovník Engelhardt osobne postupuje k severnému okraju lesa. Pomocou poľných okuliarov sa oboznámi so situáciou a vytipuje najlepšie miesto na útok na nepriateľa. Pozorné oči ho však už spozorovali. Padá naň guľometná paľba, trhá kríky napravo i naľavo a zavítava sa do stromov. Vzduchom hučia rikošety. Tam sa k nemu vrhnú Adolf Hitler a desiatnik Bachmann a kryjú ho vlastnými telami. Veliteľ, ktorý má zhoršený výhľad, sa Hitlera udivene spýta: "Prečo práve toto?" "Nechceme druhýkrát stratiť veliteľa nášho pluku," znie skromná odpoveď. Ako poďakovanie sa ozve tichý stisk ruky od veliteľa, akoby to všetko bolo samozrejmé.

17. novembra: Väčšina ťažkej delostreleckej činnosti nepriateľa. Pol hodiny predtým veliteľ brigády, Jeho Excelencia Grossmann, osobne vydal rozkaz na vystriedanie vykrvácaného List-Regimentu. "Postarajte sa, aby ste sa vrátili," povedal napokon podplukovníkovi. Prevziať tento rozkaz prišli velitelia rôť do veliteľského bunkra pluku. Kvôli obmedzenému priestoru musia Adolf Hitler a

jeho druhovia na chvíľu opustiť bunker. Tam - je krátko po druhej hodine - zaznie ďalší svišť. Enon- mný výbuch - priamy zásah veliteľského bunkra pluku.

Adolf Hitler je prvý, kto sa ponáhl'a na pomoc. Stretáva ho strašná scéna. Medzi troskami ležia mŕtvi komunikačný poddôstojník Kreitmaier, dôstojník-kadet Wimmenauer a prijímateľ rozkazov. Ťažko zranení sú seržant Ostberg, plukovní referent a dôstojnícki zástupcovia Oberer a Martin. Teraz jeho oko pátra po ctenom veliteľovi. Je aj on mŕtvy? Tam vidí podplukovníka, ako so stonaním padá dozadu, počuje ho mrmlať: "Chcel som len slúžiť vlasti!"

Hitler sa mu skokom postaví po boku. Podobne aj súdruh Bachmann. Veliteľovi visí zohavená ľavá ruka a pravú nohu má červenú od krvi - úlomok z granátu mu prerušil hlavnú tepnu. Strata krvi je veľká, záchranu môže priniesť len rýchla akcia. Hitler dlho nerozmýšľ'a. Rýchlo umiestni nad hlbokú ranu mechový obklad a previaže ju telefónnym káblom, aby zastavil masívne krvácanie. Funguje to, núdzový obvaz je šikovný a plní svoj účel.

Plukovní kamarát

Posol

Počas noci som musel dvakrát odovzdať správy tretiemu práporu v južnom sektore Roeux. Mal ma sprevádzať posol Hitler. Na krátkom úseku sme mohli použiť železničný násyp ako vítané krytie. Čoskoro sme ho však museli opustiť a prejsť cez otvorený terén. Cesta nás viedla okolo dvoch predsunutých delostreleckých postavení. Sotva sme sa k nim priblížili, nepriateľ nás privítal vražednou paľbou. Prirodzene, toto míňanie munície nebolo určené len pre nás, skôr predovšetkým pre delá, ktoré museli vzbudiť Angličanovo podozrenie. Keby som bol sám, bez výčitiek by som sa plne kryl. Nikto by mi to nemal za zlé. Naša správa nemala nič spoločné s vojenskou akciou práporov. Keby tam Lot prišiel o niekoľko hodín neskôr, nemalo by to najmenší význam. Môj spoločník bol však iného názoru. Bez najmenšieho zaváhania sa snažil - samozrejme, s využitím všetkého krytia - rýchlo postupovať cez čarodejnický kotol.

Medzi poslami sa často stáva, že musia prechádzať otvoreným terénom pod najintenzívnejšou paľbou, zatiaľ čo pre mňa bol takýto pohyb napriek rokom stráveným v zákopoch novinkou. Prirodzene, nechcel som vyzeráť zle a musel som ho nasledovať. A išlo to dobre. Obaja sme sa dostali z nebezpečnej zóny bez zranení.

Na spiatočnej ceste sme sa opäť sotva priblížili k delám, keď sa opäť spustila nepriateľská paľba. Samozrejme, ani tentoraz sa nedalo zastaviť a spotení, ale nezranení sme sa dostali na ochranný železničný násyp.

V oboch nasledujúcich fázach bitky pri Arrase ma Hitler opäť niekoľkokrát sprevádzal a zakaždým sme vyviazli bez zranení.

Počas tých dní som mal neurčitý pocit, že tento posol má mimoriadne šťastie, a čo bolo prirodzenejšie, ako to, že som sa v jeho spoločnosti cítil v menšom nebezpečenstve.

Frontový súdruh

Neznámy vojak

Počas veliteľovej prednášky - hovoril o situácii a zlepšení našich pozícií - sa otvorila opona a vošiel posol Hitler. Zasalutoval (ako najlepšie to bolo možné vzhľadom na nízku výšku jaskyne a odovzdal písomný odkaz. Veliteľ si ju prečítal bez toho, aby prerušil svoju prednášku, a dal poslovi znamenie, že môže odísť. Keď sa za ním zatvorila opona, major prerušil svoj prejav a pohybom smerom k opone a zvýšeným hlasom povedal: "Keď posielam tohto posla, viem, že misiu vykoná rovnako dobre, ako keby ju vykonal najlepší dôstojník môjho pluku."

Táto pochvala v nás pochopiteľne vyvolala najväčší údiv. Keďže majora von Tubeufa sme už dlho poznali ako veliteľa, ktorý len v najvzácnejších prípadoch udeľuje pochvaly, tak táto pochvala bola obzvlášť významná, keď bola udelená vojakovi, o ktorom veliteľ sotva mohol vedieť aj jeho meno.

Poručík Adolf Meyer

Zdroj: SS Leitheft, december 1943

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITERKAMPF AUSLANDS- UND AUFGABORGANISATION

Der Kampf geht weiter !

Seit lang Jahren nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung stärker als je zuvor in der Tradition. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!

Identität von Nationen, Völkern, Vorfahren und Vorfahren haben nicht vergessen, die Idee der großen Idee eines hoch geliebten Führers Adolf Hitler zu erben.

Alle Nationalsozialisten sind unsterblich. Völkern und Rassenmenschen haben Schicksal an Schicksal zu Kampf um die Erhaltung unserer weißen Völkern.

Die Bewegung ist zwar stärker geworden, aber die Gefahr des hochgradigen Verlustes ist heute noch nicht vorbei als in der Vergangenheit.

Der sowjetische Diktator ist über die Idee, den Völkern – gegen alle weißen Völkern (?) – zu kämpfen, keine Mittel und Zerstörung, Unterdrückung und Rassenmord.

Die "Hölle" oder "Hölle", so im Weltkrieg oder im Stromkampf, als ein Propagandainstrument. Sowohl als auf einen Schicksal anderer Art haben Nationalsozialisten bei einer Pflicht!

Hitler!
Gottfried Lock

TROTZ VERBOT-NICHT TOT!

Sprachdajský bulletin NS
www.nsdapao.org

#1005 15.06.2022 (133)

NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Predná správa
Rozhovor s Molly

Tretia časť

NSK: Vaše súčasné projekty sa zjavne týkajú filozofie a umenia.

Opíte, prosím, svoj názor na vplyv týchto tém v politike.

Molly: Snažím sa stále aktualizovať fotografériu, ale väčšinou sa sústreďujem na Adolfa Hitlera a Armádu ľudstva (www.movingthecent.com/truth.htm). Teraz som na 21 stránkach a mám toho ešte veľa na práci. Štúdiom druhej svetovej vojny je absolútne minové pole informácií. Hľadajte informácie o jednej veci a nájdete ďalšie dve, ktoré treba preskúmať. Treba sa pripojiť ako archeológ, ktorý odkryva pochovanú minulosť. Minulosť, ktorú by radišej nechceli vyniesť na svetlo. Za záplavu informácií a obrádkov môžeme opäť poďakovať internetu. V priebehu rokov sa objavili mimoriadne vzťahy

the NEW ORDER

Number 174 (133) Founded 1974 April 26, 2022 (133)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware consciousness and racial kinship fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are now White immigration, culture distortion, and race-mixing.

Whether "legal" or "illegal", whether in election halls or street battles, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind: every National Socialist must do his duty!

Hitler!
Gottfried Lock

TROTZ VERBOT-NICHT TOT!

NSDAP/AO je najväčšia na svete
Dodávateľ národnej socialistickej propagandy!

Tlačené a online periodiká v mnohých jazykoch
Stovky kníh v mnohých jazykoch
Stovky webových stránok v mnohých jazykoch

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org
Contact us to find out how YOU can help!